

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 9 maja 2013 r.

DOLiS/DEC -520/13/29452,29456

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 267), art. 12 pkt 2, art. 18 ust. 1 pkt 6, art. 22 w związku z art. 23 ust 1 pkt 2, art. 26 ust. 1 pkt 4, art. 27 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.) i w związku z art. 20 ust. 1, 2a, 2b ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2011 r. Nr 287, poz. 1687 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku Komendanta Głównego Policji, z siedzibą w Warszawie, ul. Puławska 148/150, o ponowne rozparzenie sprawy skargi Pana B. G., , dotyczącej odmowy usunięcia przez Komendanta Miejskiego Policji w Z., jego danych osobowych z Krajowego Systemu Informacji Policji, rozstrzygniętej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 3 lutego 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-98/12/7083,7085),

- 1) uchylam zaskarżoną decyzję w całości,**
- 2) nakazuję Komendantowi Głównemu Policji z siedzibą w Warszawie, ul. Puławska 148/150 usunięcie danych osobowych Pana B. G., z Krajowego Systemu Informacyjnego Policji w zakresie danych wprowadzonych do tego zbioru w ramach postępowania karnego prowadzonego w sprawie popełnionego przez Pana B. G. czynu wypełniającego znamiona przestępstwa określonego w art. 291 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. z 1997 r. Nr 88, poz. 553 ze zm.).**

Uzasadnienie

W dniu [...] listopada 2011 r. do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana B. G., zwanego dalej Skarżącym, dotycząca odmowy usunięcia przez Komendanta Miejskiego Policji w Z., jego danych osobowych z Krajowego Systemu Informacji Policji, zwanego dalej KSIP. W treści skargi Skarżący podniósł w szczególności, iż cyt.: „(...) dnia [...] Lipca 2007 roku otrzymałem wyrok nakazowy za popełnienie występku z art.291 § 1 k.k. Sąd

wymierzył mi karę ograniczenia wolności. Dnia [...] Kwietnia 2011 r. nastąpiło zatarcie skazania. (...) Postanowienie Sądu Rejonowego w Z. w [...] Wydział Wykonywania Orzeczeń z Dnia [...] kwietnia 2011 roku. (...) Wystąpiłem z wnioskiem do Komendanta Miejskiego Policji w Z. o usunięcie danych osobowych z Krajowego Systemu Informacji Policji (...). [Pisownia zgodna z oryginałem – przypis GIODO]

W toku postępowania administracyjnego przeprowadzonego w niniejszej sprawie, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ustalił następujący stan faktyczny.

1. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Z. z dnia [...] lipca 2007 r. w sprawie o sygn. akt [...] Skarżący został skazany za czyn z art. [...] § 1 k.k. na karę [...] miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem pracy na cel społeczny w wymiarze [...] godzin w stosunku miesięcznym, z zaliczeniem na jej poczet okresu zatrzymania.
2. Postanowieniem z dnia [...] kwietnia 2011 r. (sygn. akt [...]) Sąd Rejonowy w Z. w [...] Wydziale Wykonywania Orzeczeń zarządził zatarcie skazania Skarżącego wynikającego z ww. wyroku z dnia [...] lipca 2007 r. W uzasadnieniu przedmiotowego postanowienia Sąd w szczególności wskazał, iż cyt.: „(...) z informacji KRK wynika, iż skazany nie figuruje w kartotece karnej w innej sprawie, ponadto z informacji Prokuratury wynika, iż od uprawomocnienia się wyroku w sprawie niniejszej nie było prowadzone przeciwko niemu postępowanie karne. (...) skazany przestrzega porządku prawnego. (...) Uwzględniając wykonanie orzeczonej kary i upływ wymaganego czasu od wykonania kary oraz zachowanie skazanego, które nie budzi zastrzeżeń, bowiem skazany przestrzega porządku prawnego, uznać należy, iż zachodzą przesłanki do zarządzenia zatarcia skazania wobec B. G. (...)”. Z adnotacji zawartej na ww. postanowieniu wynika, iż postanowienie to uprawomocniło się w dniu [...] czerwca 2011 r.
3. Pismem z dnia [...] kwietnia 2011 r. Skarżący zwrócił się do Komendanta Miejskiego Policji w Z. z prośbą o usunięcie jego danych osobowych z KSIP, umieszczonych w ww. rejestrze w związku ze sprawą zakończoną wyrokiem z dnia [...] lipca 2007 r. (sygn. akt [...]). W uzasadnieniu wniosku Skarżący wskazał cyt.: „Przestrzegam zasad porządku prawnego. W miejscu zamieszkania cieszę się nieposzlakowaną opinią. Wobec powyższego sądzę, iż wypełniam przesłanki dla ubiegania się przeze mnie o usunięcie danych osobowych z Krajowego Systemu Informacji Policji”.
4. W odpowiedzi na ww. wniosek, Komendant Miejski Policji w Z. pismem z dnia [...] maja 2011 r. ([...]) poinformował Skarżącego, iż podjęto decyzję o odmowie usunięcia jego danych zgromadzonych w zbiorach danych prowadzonych przez Policję, gdyż cyt.: „(...) w wyniku podjętej weryfikacji uznano, iż informacje z rejestracji procesowej nr sprawy [...], zarejestrowanej w dniu 2007/05/[...] przez [...] Z. Sekcja Dochodzeniowo – Śledcza dot. Pana danych osobowych, są w dalszym ciągu przydatne w realizacji zadań ustawowych Policji oraz w prowadzonych przez Policję postępowaniach. Dodatkowo za negatywnym wynikiem weryfikacji przemawia fakt, iż od dnia rejestracji sprawy [...], tj. [...] -05-2007 r. nie upłynęło 15 lat, co zostało określone w par. 117 pkt 1 ppkt 2 Instrukcji wykonywania czynności służbowych w zakresie przetwarzania informacji w Krajowym Systemie Informacyjnym Policji, stanowiącej załącznik do decyzji nr 167 Komendanta Głównego Policji z dnia 19 marca 2008 r. (Dz. Urzędowy KGP nr 10 z 2008 r.)”.
5. W dniu [...] grudnia 2011 r. Komendant Główny Policji, z siedzibą w Warszawie, zwany dalej KGP, skierował do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych pismo (znak: [...]), w którym

potwierdził, iż B. G. wystąpił z wnioskiem z dnia [...] kwietnia 2011 r. do Komendanta Miejskiego Policji w Z. o usunięcie jego danych osobowych przetwarzanych w KSIP i w dniu [...] maja 2011 r. wskazany organ odmówił usunięcia powyższych danych. Dodano również, że po przeprowadzeniu analizy zagadnienia i ponownej weryfikacji przetwarzania danych osobowych Skarżącego w KSIP, pogląd wyrażony przez Komendanta Miejskiego Policji w Z. jest podzielany.

KGP w ww. piśmie wskazał też, że „celem ustawowym przetwarzania danych dotyczących skarżącego jest zapobieżenie popełnienia w przyszłości przestępstwa przez wskazanego sprawcę jak również – w przypadku niemożności owego zapobieżenia – wykrycie go. W związku z uprzednim naruszeniem norm prawnokarnych przez skarżącego, rodzaju norm naruszonych (czyn zabroniony zarzucony sprawcy wskazuje ustawowe cechy czynu popełnionego umyślnie z kierunkowego działania) jak również niewielkiej odległości czasowej od jego popełnienia (4 lata), nie można wykluczyć możliwości jego popełnienia przez sprawcę w przyszłości”.

KGP w ww. piśmie wyjaśnił cyt.: „w przedmiocie podstaw prawnych do gromadzenia i przetwarzania danych osobowych skarżącego oraz celu i zakresie ich przetwarzania pragnę podnieść, iż zgodnie z treścią art. 20 ust. 2a ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. - Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277 ze zm.), Policja może pobierać, uzyskiwać, gromadzić, przetwarzać i wykorzystywać w celu realizacji zadań ustawowych informacje, w tym dane osobowe, m. in. osób podejrzanych o popełnienie przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego, także bez ich wiedzy i zgody. Informacje te mogą obejmować sensytywne dane osobowe, o których mowa w art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych ale także odciski linii papilarnych; zdjęcia, szkice i opisy wizerunku; cechy i znaki szczególne, pseudonimy, a także informacje o: miejscu zamieszkania lub pobytu, wykształceniu, zawodzie, miejscu i stanowisku pracy oraz sytuacji materialnej i stanie majątku, dokumentach i przedmiotach, którymi się posługują, sposobie działania sprawcy, jego środowisku i kontaktach oraz sposobie zachowania się sprawców wobec osób pokrzywdzonych. Rozwinięcie powyższych norm prawnych zawarte zostało w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 5 września 2007 r. w sprawie przetwarzania przez Policję informacji o osobach (Dz. U. Nr 170, poz. 1203)”.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych w dniu 3 lutego 2012 r. wydał decyzję administracyjną (znak: DOLiS/DEC – 98/12/6083, 7085) mocą której nakazał Komendantowi Głównemu Policji usunięcie danych osobowych Pana B. G. z Krajowego Systemu Informacyjnego Policji w zakresie danych wskazanych w art. 20 ust. 2b pkt 2-5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277 ze zm.) wprowadzonych do zbioru w ramach postępowania karnego prowadzonego w sprawie popełnionego przez Pana B. G. czynu wypełniającego znamiona przestępstwa określonego w art. [...] § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. z 1997 r. Nr 88, poz. 553 ze zm.).

Następnie w dniu [...] lutego 2012 r., z zachowaniem ustawowego terminu przewidzianego dla odwołania, do Biura Generalnego Inspektora Danych Osobowych wpłynął wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

W treści wniosku w szczególności podniesiono, iż ww. decyzję z dnia 3 lutego 2012 r. wydano z rażącym naruszeniem art. 20 ust 2a i ust 17 ustawy o Policji, poprzez cyt.: „odstąpienie od zastosowania – jako przepisów szczególnych art. 20 ust. 17 w zw. z ust 2a ustawy o Policji i przyjęcie za podstawę rozstrzygnięcia art. 26 ust 1 oraz art. 33 ustawy o ochronie danych

osobowych, w wyniku czego organ nakazał Komendantowi Głównemu Policji usunięcie uchybień w procesie przetwarzania danych osobowych poprzez usunięcie danych osobowych z KSIP w zakresie danych z art. 20 ust 2b pkt 2-5 ustawy o Policji wprowadzonych do zbioru w ramach prowadzonego postępowania karnego, przeciwko B. G., którego czyn został stwierdzony prawomocnym skazującym wyrokiem sądu.”

W ocenie Komendanta, wydając ww. zaskarżoną decyzję organ naruszył również art. 20 ust. 2a i 2b ustawy o Policji poprzez cyt.: „błędą wykładnię (niewłaściwe odczytanie treści normy prawnej) lub niewłaściwe zastosowanie (dokonanie wadliwej subsumcji przepisu do ustalonego stanu faktycznego w zakresie w jakim nie stwierdzono czy Komendant Główny Policji przetwarza informacje określone w art. 20 ust. 2b pkt 2-5 ustawy o Policji oraz w zakresie w jakim nie ustalono, które konkretnie nieprawidłowości podlegają usunięciu tzn. które z informacji wskazanych w art. 20 ust 2b pkt 2-5 ustaw o Policji Komendant Główny Policji przetwarza z naruszeniem przepisów o ochronie danych osobowych. Ponadto dokonanie wykładni przepisów art. 20 ust. 2a i 2b oraz ust. 17 ustawy o Policji i art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych wykraczającej poza normy wynikające z tych przepisów i przyjęcie terminu 4 lat oraz faktu zatarcia skazania jako okresu, w którym Policja może przetwarzać dane osobowe o osobach podejrzanych o popełnienie przestępstw, pomimo iż ustawa o Policji nie wiąże bezpośrednio tych okoliczności z obowiązkiem usuwania danych nakładając na Policję obowiązek regularnej, okresowej weryfikacji, z częstotliwością nie rzadziej niż raz na 10 lat i dokonywania oceny niezbędności danych do realizacji ustawowych zadań Policji”.

Jednocześnie zostało podniesione, iż wydano ww. decyzję GODO z naruszeniem „przepisów postępowania, określonych w art. 7, 8, 11 i art. 107 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, które miały wpływ na wynik sprawy poprzez nieuwzględnienie w sprawie faktu dokonania weryfikacji informacji dotyczących wnioskodawcy przez Komendanta Miejskiego Policji w Z. i Komendanta Głównego Policji pod kątem usunięcia danych uznanych za zbędne dla realizacji ustawowych zadań Policji w następstwie złożonego wniosku o usunięcie danych osobowych, a także poprzez brak spójności pomiędzy osnową decyzji a uzasadnieniem faktycznym i prawnym tej decyzji oraz nie wyjaśnienie przesłanek podjętego rozstrzygnięcia nakazującego usunięcie informacji określonych w art. 20 ust 2b pkt 2-5 ustawy o Policji, a ponadto naruszenie tych przepisów poprzez nie wyjaśnienie w toku postępowania faktu i sposobu naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych przez Komendanta Głównego Policji, a także nieprecyzyjne rozstrzygnięcie jakie dokładnie (konkretne) dane wnioskodawcy należy usunąć.”

Wskazując na powyższe Komendant Główny Policji wniósł o uchylenie ww. decyzji i uznanie, iż zgodnie z prawem przetwarza dane osobowe Skarżącego. Uzasadniając powyższy wniosek powtórzył i podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko prezentowane w toku postępowania. W szczególności dodatkowo zarzucił, iż Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ww. decyzją nakazał usunięcie danych Skarżącego wskazanych w art. 20 ust 2b pkt 2-5 ustawy o Policji, nie odnosząc się jednocześnie do pozostałych danych, które policja mogła zgromadzić i przetwarzać, dlatego też cyt.: „stosując się zatem in extenso do zaskarżonego orzeczenia należałoby pozostawić w KSIP imię i nazwisko skarżącego (...)” - dane podstawowe wynikające z art. 20 ust. 2a ustawy o Policji, „(...) oraz dane sensoryczne dotyczące jego osoby, zaś usunąć informacje takie jak (...)” - dane uzupełniające, wynikające z art. 20 ust. 2b ustawy o Policji. „Zatem GODO w rozstrzygnięciu tym mniejszą ochroną obejmuje podstawowe dane osobowe (imię i nazwisko) czy też dane o szczególnie wrażliwym charakterze, określone w art. 27 ust. 1 ustawy o ochronie

danych osobowych (...) zaś większą - wymagającą ingerencji w proces ich przetwarzania, a w konsekwencji nakazania ich usunięcia – względem danych pomocniczych, pozwalających de facto uszczegółwić charakterystykę przestępnej działalności tej osoby.”

Ponadto Komendant Główny Policji podniósł, iż cyt.: „inną sprzecznością w zaskarżonej decyzji GODO wydaje się być treść uzasadnienia względem samego rozstrzygnięcia”. Wskazując na powyższe w szczególności Komendant Główny Policji zauważył cyt.: „(...) GODO kontestuje zasadność dalszego przetwarzania danych osobowych skarżącego w całości, w żaden sposób nie odnosząc się do kwestii ograniczonego jedynie do art. 20 ust. 2b pkt 2-5 ustawy o Policji zakresu”. Na marginesie Komendant Główny Policji zarzucił także „iż rozstrzygnięcie Komendanta Miejskiego Policji w Z. nastąpiło jeszcze przed prawomocnym zatarciem skazania skarżącego”.

W ocenie Komendanta Głównego Policji nie zostały wyjaśnione wszystkie okoliczności składające się na stan faktyczny sprawy, w szczególności nie wskazano w jaki sposób Komendant Główny Policji naruszył przepisy o ochronie danych osobowych w procesie przetwarzania danych Skarżącego, a także nie został uwzględniony interes społeczny Policji w zakresie ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego. „Zamiast powyższego GODO (...) przyjął, iż termin 4 lat na przetwarzanie danych osobowych oraz fakt zatarcia skazania niweczą prawo Policji do przetwarzania danych osobowych sprawców przestępstw zgromadzonych legalnie, pomimo, iż obowiązujące przepisy art. 20 ust. 17 i 17b ustawy o Policji nie wiążą tych okoliczności z obowiązkiem usuwania danych przez Policję”.

Komendant Główny Policji dodał w tym miejscu również, iż Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie uzasadnił dlaczego właśnie dane z art. 20 ust. 2b pkt 2-5 ustawy o Policji wymagają usunięcia i na jakich podstawach oparto decyzję w tym zakresie: „(...) nie zostało ustalone, czy Komendant Główny Policji przetwarza informacje, o których mowa w art. 20 ust. 2b pkt 2-5 ustawy o Policji (...), a zatem nie wyjaśniono na jakich podstawach oparte jest żądanie usunięcia takich danych osobowych. Nie wskazano, czy Komendant Główny Policji faktycznie taki zakres danych osobowych przetwarza oraz nie wskazano, które konkretnie dane osobowe (...) Komendant Główny Policji powinien usunąć.

Komendant Główny Policji zauważył również, iż cyt.: „wydana decyzja nie spełnia również przesłanek określonych w art. 107 § 3 kpa”, bowiem „(...) uzasadnienie faktyczne i prawne decyzji odbiega od osnowy decyzji i nie wyjaśnia faktycznych i prawnych okoliczności będących podstawą rozstrzygnięcia, (...) nie precyzując w osnowie decyzji informacji, które powinny być usunięte.”

W dalszej części wniosku Komendant Główny Policji powołał się na przepisy nieobowiązującego już rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 5 września 2007 r. w sprawie przetwarzania przez Policję informacji o osobach (Dz. U. Nr 170, poz. 1203), wskazując, iż w akcie tym wskazane są kryteria weryfikacji (i w konsekwencji usuwania) danych przetwarzanych w KSIP: „Informacja jest usuwana ze zbiorów policyjnych wówczas, gdy dokonywana okresowo aktualna ocena kryminologiczna wyklucza możliwość popełnienia w przyszłości czynu zabronionego przez osobę, której informacja dotyczy”.

Ponadto Komendant Główny Policji podniósł, iż w ww. decyzji należy dostrzec sprzeczność rozstrzygnięcia GODO w uzasadnieniu. Bowiem Generalny Inspektor stwierdził, iż przepisami prawa, które regulują przetwarzanie danych osobowych przez Policję są przepisy ustawy o Policji, natomiast w pozostałej części uzasadnienia twierdzi odmiennie. Komendant Główny Policji podkreślił, iż „przepisy ustawy o Policji regulujące problematykę przetwarzania i ochrony danych osobowych są lex specialis w stosunku do przepisów o ochronie danych osobowych” oraz stwierdził,

ze „ten argument winien stanowić punkt wyjścia do rozważań na temat przetwarzania w KSIP danych osobowych.”

Na koniec Komendant Główny Policji podniósł, iż art. 20 ust. 17 ustawy o Policji jest zgodny z Konstytucją RP i został pozytywnie oceniony przez Trybunał Konstytucyjny. Istnieje więc „możliwość dalszego zachowywania uzyskanych przez Policję danych osobowych sprawców czynów zabronionych i to przez czas z góry nieograniczony (według ustawy – przez okres, w którym są one niezbędne dla realizacji ustawowych zadań wykonywanych przez Policję)”.

Po ponownym zapoznaniu się z całością materiału zgromadzonego w sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Na wstępie ponownego wskazania wymaga, iż ochrona danych osobowych zagwarantowana jest co do zasady w art. 51 ustawy z dnia 2 kwietnia 1997 r. Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 78 Poz. 483 z późn. zm.), jednakże zakres konstytucyjnego unormowania nie rozciąga się na wszelkie przejawy przetwarzania danych osobowych. Stosownie bowiem do ust. 1 i ust. 3 powołanego przepisu Konstytucji RP, nikt nie może być obowiązany inaczej niż na podstawie ustawy do ujawniania informacji dotyczących jego osoby (ust. 1) i każdy ma prawo dostępu do dotyczących go urzędowych dokumentów i zbiorów danych; ograniczenie tego prawa może określić ustawa (ust. 3), jednakże zasady i tryb gromadzenia oraz udostępniania informacji określa ustawa (ust. 5). Aktem wskazanym w art. 51 ust. 5 Konstytucji RP jest ustawa o ochronie danych osobowych, natomiast stosownie do zasad ochrony danych osobowych, wynikających z przepisów ustawy, na administratorze danych osobowych spoczywa szereg obowiązków.

Zgodnie z art. 7 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych przez przetwarzanie danych osobowych rozumie się jakiegokolwiek operacje wykonywane na danych osobowych, takie jak zbieranie, utrwalanie, przechowywanie, opracowywanie, zmienianie, udostępnianie i usuwanie, a zwłaszcza te, które wykonuje się w systemach informatycznych. Przetwarzanie danych osobowych może być uznane za zgodne z prawem jedynie wówczas, gdy administrator danych wykaze spełnienie co najmniej jednej z materialnych przesłanek ich przetwarzania, które zostały enumeratywnie wymienione w art. 23 (w przypadku danych zwykłych) i art. 27 ustawy (w przypadku danych sensytywnych). Zgodnie z brzmieniem art. 27 ust. 1 ustawy, zabrania się przetwarzania danych ujawniających pochodzenie rasowe lub etniczne, poglądy polityczne, przekonania religijne lub filozoficzne, przynależność wyznaniową, partyjną lub związkową, jak również danych o stanie zdrowia, kodzie genetycznym, nałogach lub życiu seksualnym oraz danych dotyczących skazań, orzeczeń o ukaraniu i mandatów karnych, a także innych orzeczeń wydanych w postępowaniu sądowym lub administracyjnym. Stosownie zaś do treści art. 27 ust. 2 przetwarzanie danych, o których mowa w ust. 1 jest jednak dopuszczalne, m.in. jeżeli osoba, której dane dotyczą, wyrazi na to zgodę na piśmie, chyba że chodzi o usunięcie dotyczących jej danych (pkt 1) lub jeżeli przepis szczególny innej ustawy zezwala na przetwarzanie takich danych bez zgody osoby, której dane dotyczą, i stwarza pełne gwarancje ich ochrony. Jednocześnie, zgodnie z wykładnią ww. przepisu ustawy, zgoda osoby, której dane dotyczą jest jednym z możliwych, ale nie jedynym warunkiem legalizującym proces przetwarzania danych osobowych. Jeżeli zaś istnieją inne przepisy prawa, które odmiennie regulują przetwarzanie danych osobowych, to przepisy te stanowią samodzielną przesłankę przetwarzania danych, o której mowa w ww. art. 27 ust. 2 pkt 2 ustawy.

Kolejnym obowiązkiem administratora danych – wynikającym z art. 26 ustawy – jest dołożenie szczególnej staranności w celu ochrony interesów osób, których dane dotyczą, a w szczególności administrator obowiązany jest zapewnić, aby dane te były przetwarzane

zgodnie z prawem (pkt 1), zbierane dla oznaczonych, zgodnych z prawem celów i nie poddawane dalszemu przetwarzaniu niezgodnemu z tymi celami (pkt 2), merytorycznie poprawne i adekwatne

w stosunku do celów, w jakich są przetwarzane (pkt 3), a przede wszystkim przechowywane w postaci umożliwiającej identyfikację osób których dane dotyczą, nie dłużej niż jest to niezbędne do osiągnięcia celu przetwarzania (pkt 4).

Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że przepisami prawa, które regulują przetwarzanie danych osobowych przez Policję są przepisy ustawy o Policji. Przepisy te regulują kwestię przetwarzania danych osobowych, których usunięcia żąda Skarżący i w związku z art. 27 ust. 2 pkt 2 ustawy stanowią samodzielną przesłankę przetwarzania tych danych.

W dziedzinie przetwarzania różnego rodzaju informacji, w tym danych osobowych, szczególna jest funkcja Policji, bowiem zbiera ona takie informacje, które podlegają szczególnemu reżimowi i ochronie. Znajduje to wyraz w art. 20 ust. 1 i ust. 2a ustawy o Policji, na podstawie którego Policja, z zachowaniem ograniczeń wynikających z art. 19, może uzyskiwać informacje, w tym także niejawnie, gromadzić je, sprawdzać oraz przetwarzać (ust. 1). Policja może pobierać, uzyskiwać, gromadzić, przetwarzać i wykorzystywać w celu realizacji zadań ustawowych informacje, w tym dane osobowe, o osobach podejrzanych o popełnienie przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego, nieletnich dopuszczających się czynów zabronionych przez ustawę jako przestępstwa ścigane z oskarżenia publicznego, osobach o nieustalonej tożsamości lub usiłujących ukryć swą tożsamość oraz o osobach poszukiwanych, także bez ich wiedzy i zgody (ust. 2a). Stosownie do ust. 2b analizowanego przepisu przedmiotowe informacje mogą obejmować: dane osobowe, o których mowa w art. 27 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych, z tym że dane dotyczące kodu genetycznego wyłącznie o niekodujących regionach genomu (pkt 1), odciski linii papilarnych (pkt 2), zdjęcia, szkice i opisy wizerunku (pkt 3), cechy i znaki szczególne, pseudonimy (pkt 4), informacje o miejscu zamieszkania lub pobytu (pkt 5a), wykształceniu, zawodzie, miejscu i stanowisku pracy oraz sytuacji materialnej i stanie majątku (pkt 5b), dokumentach i przedmiotach, którymi się posługują (pkt 5c), sposobie działania sprawcy, jego środowisku i kontaktach (pkt 5d), sposobie zachowania się sprawców wobec osób pokrzywdzonych (pkt 5e). Zgodnie z art. 20 ust. 17 dane osobowe zebrane w celu wykrycia przestępstwa przechowuje się przez okres, w którym są one niezbędne dla realizacji ustawowych zadań wykonywanych przez Policję. Organy Policji dokonują weryfikacji tych danych po zakończeniu sprawy, w ramach której dane te zostały wprowadzone do zbioru, nie rzadziej niż co 10 lat od dnia uzyskania informacji, usuwając dane zbędne.

W tym miejscu odnosząc się do zarzutu Komendanta Głównego Policji zawartego we wniosku o ponowne rozpatrzenie niniejszej sprawy dotyczącego tego, że Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nakazał usunięcie danych osobowych w zakresie danych wskazanych w art. 20 ust 2b pkt 2-5 ustawy o Policji nie odnosząc się jednocześnie do pozostałych danych, które policja mogła zgromadzić i przetwarzać, nie stwierdził w jakim zakresie Komendant Główny Policji przetwarza informacje określone w art. 20 ust. 2b pkt 2-5 ustawy o Policji dotyczące Skarżącego oraz nie ustalił, które konkretnie dane jako nieprawidłowo przetwarzane podlegają usunięciu, tzn. które z informacji wskazanych w art. 20 ust. 2b pkt 2-5 ustawy o Policji Komendant Główny Policji przetwarza z naruszeniem przepisów o ochronie danych osobowych, a także jakoby Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ww. decyzją nakazał usunięcie danych Skarżącego wskazanych w art. 20 ust. 2b pkt 2-5 ustawy o Policji, nie odnosząc się jednocześnie do pozostałych danych, dlatego też wskazać należy, iż częściowo należy przychylić się do tego zarzutu.

Rację należy przyznać Komendantowi Głównemu Policji, iż w niniejszym postępowaniu nie ustalono które konkretnie z informacji wskazanych w art. 20 ust. 2b pkt 2-5 ustawy o Policji dotyczą Pana B. G..

W ocenie Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych dla rozstrzygnięcia sprawy (zawartego w zaskarżonej decyzji) nie było istotne, które konkretnie dane ujęte w dyspozycji przepisu art. 20 ust. 2b pkt 2-5 ustawy o Policji, dotyczące Skarżącego są przetwarzane w niniejszej sprawie. Zdaniem organu istotny był fakt, że aktualnie nadal są przetwarzane dane Skarżącego wprowadzone do zbioru KSIP w związku z popełnionym czynem przez Skarżącego, co zostało przez Komendanta Głównego Policji przyznane, natomiast nie powinno to mieć miejsca i powinny jego dane zostać usunięte w całości. Zatem nie było istotne, jakie dane spośród wymienionych w art. 20 ust. 2b pkt 2-5 ustawy o Policji się tam znajdują, gdyż nie powinno ich być w ogóle. Niemniej jednak faktem jest, iż Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie poczynił ustaleń w tym zakresie i z tego wyłącznie względu nakaz zawarty w ww. zaskarżonej decyzji jest wadliwy, bowiem co do zasady nakaz zawarty w decyzji, by mógł zostać wykonany musi być zrozumiały, czytelny i konkretny. Dlatego też w celu uniknięcia jakichkolwiek wątpliwości interpretacyjnych, zaskarżona decyzja została uchylona w całości, a następnie zmieniono sformułowany nakaz o tyle, że organ nakazał usunięcie danych Skarżącego wprowadzonych do zbioru w ramach postępowania karnego prowadzonego w sprawie popełnionego przez Pana B. G. czynu wypełniającego znamiona przestępstwa określonego w art. [...] § 1 Kodeksu karnego.

Jednocześnie zaznaczyć należy, iż chybione są wywody Komendanta Głównego Policji dotyczące tego, jakoby Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ww. decyzją nakazał usunięcie danych Skarżącego wskazanych w art. 20 ust. 2b pkt 2-5 ustawy o Policji, nie odnosząc się jednocześnie do pozostałych danych, bowiem oczywistym jest, iż ww. decyzją Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nakazał usunięcie wszystkich danych związanych z ww. czynem. Natomiast nie jest prawdą, iż w ten sposób Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie odniósł się do cyt.: „(...) danych podstawowych wynikające z art. 20 ust. 2a ustawy o Policji (...)”, bowiem art. 20 ust. 2a ustawy o Policji stanowi jedynie podstawę prawną do pozyskiwania i przetwarzania informacji i danych osobowych, w szczególności osób podejrzanych o popełnienie przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego, natomiast w żadnym razie nie stanowi o zakresie tych danych. Zakres ten bowiem wskazuje dopiero art. 20 ust. 2b ustawy o Policji. Dlatego też ww. zarzut uznać należy za chybiony, podobnie jak wywody dotyczące rzekomych sprzeczności w ww. decyzji dotyczących „pozostawienia danych z art. 20 ust. 2a i usunięcia danych z art. 20 ust. 2b ustawy o Policji”.

Chybione są również zarzuty jakoby organ nie wyjaśnił dostatecznie w jaki sposób Komendant Główny Policji naruszył przepisy ustawy i nie uzasadnił swojego stanowiska co do relacji pomiędzy przepisami ustawy o Policji, a przepisami ustawy. W sposób kompleksowy wyjaśniono bowiem w zaskarżonej decyzji na czym polega naruszenie art. 26 ust. 1 pkt 4 ustawy przez Komendanta Głównego Policji i stosowanie przepisów ustawy w niniejszej sprawie.

Wskazać zatem należy, iż analiza powołanych wyżej przepisów prowadzi do wniosku, iż przy ocenie zasadności odmowy usunięcia danych osobowych Skarżącego ze zbioru KSIP zastosowanie znajdzie - wobec nieobowiązywania § 11 ust. 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie przetwarzania przez Policję informacji o osobach – § 32 i § 34 ust. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 grudnia 2012 r. (Dz. U. 2013 poz. 8) w sprawie przetwarzania informacji przez Policję.

W obecnym stanie prawnym zastosowanie w kwestii przetwarzania danych osobowych w KSIP będą zatem miały przepisy ustawy o ochronie danych osobowych. Również to przepisy tej ustawy będą musiały być stosowane przez Policję w sytuacji oceniania każdego przypadku żądania usunięcia danych z KSIP. Podkreślić w tym miejscu należy, iż na stanowisku, że zakres ogólności przepisów ustawy o Policji jest tak duży, że w żaden sposób nie można uznać, że stanowią one regulację szczególną *lex specialis* w stosunku do ustawy o ochronie danych osobowych, stoi również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, który w wyroku z dnia 24 października 2011 r. (sygn. akt II SA/Wa 625/11) wskazał, iż cyt.: „wykładnia art. 20 ust. 17 ustawy o Policji (...) w pełni uzasadnia twierdzenie, że regulacja ta jedynie ogólnie określa "wewnętrzne zasady" usuwania danych ze zbiorów policyjnych i jest w istocie "regulacją porządkową", stworzoną dla samej formacji i jej potrzeb. Omawiana regulacja w ogóle nie odnosi się do konstytucyjnych uprawnień jednostki i nie przewiduje dla niej żadnego trybu postępowania w przedmiocie usuwania danych. W rezultacie regulacja ta nie tylko ogranicza, ale eliminuje prawa obywatelskie, konstytucyjnie chronione w zakresie ochrony danych osobowych (...) Przy takiej treści i konstrukcji przepisów pragmatycznych w przedmiocie usuwania danych osobowych nie można w żaden sposób zgodzić się z twierdzeniem, że ustawa o Policji i rozporządzenie wykonawcze stanowią *lex specialis* w stosunku do ustawy o ochronie danych osobowych. Nie można również zgodzić się z oceną, że pragmatyka policyjna kompleksowo reguluje materię przetwarzania (w tym usuwania) danych w zbiorach policyjnych”.

W ocenie Generalnego Inspektora, kluczowym wyznacznikiem dla oceny konieczności przetwarzania danych osobowych w KSIP jest cel gromadzenia określonych informacji, co determinuje konieczność dokonywania każdorazowej, zindywidualizowanej oceny wniosków o usunięcie danych z tego zbioru.

Ustosunkowując się zatem do twierdzenia Komendanta Głównego Policji, iż przetwarzanie przez Policję danych osobowych osób, wobec których toczyły się postępowania karne stanowi dla tej formacji ważne narzędzie w zapobieganiu i zwalczaniu przestępstw, podkreślić należy, iż w toku niniejszego postępowania Komendant Główny Policji nie wykazał w jaki sposób przetwarzanie danych osobowych Pana B. G. pomogło w realizacji tego celu. Podkreślić należy, iż samo wskazanie, iż Skarżący popełnił umyślnie czyn karalny w niedalekiej przeszłości i w związku z tym ogólnikowe stwierdzenie dotyczące podstawy przetwarzania tych danych, były dla organu nieprzekonywujące. Jak wskazano bowiem powyżej, administrator danych - stosownie do art. 26 ust. 1 pkt 4 ustawy, jest obowiązany zapewnić, by dane były przechowywane w postaci umożliwiającej identyfikację osób, których dane dotyczą, nie dłużej niż jest to niezbędne do osiągnięcia celu przetwarzania. Tymczasem wskazać należy, iż stan faktyczny ustalony w toku niniejszego postępowania pozwala na wyprowadzenie wniosku, że pomimo, iż dane osobowe Skarżącego zostały pozyskane i wprowadzone do zbioru KSIP w związku z prowadzonym wobec niego postępowaniem karnym, to od tamtego czasu nie doszło do postawienia mu innego zarzutu o charakterze prawnokarnym. W szczególności obecnie nie toczy się przeciwko niemu żadne postępowanie karne, co w świetle art. 20 ust. 2c ustawy o Policji stanowiącego, iż informacji, o których mowa w ust. 2a, nie pobiera się, w przypadku gdy nie mają one przydatności wykrywczej, dowodowej lub identyfikacyjnej w prowadzonym postępowaniu, czyni dalsze przetwarzanie danych osobowych Pana B. G. zbędnym.

Odnosząc się zatem do celu przetwarzania danych osobowych w KSIP jakim jest realizacja ustawowych zadań Policji określonych w art. 1 ust. 2 ustawy o Policji, w tym m.in. ochrona życia i zdrowia ludzi oraz mienia przed bezprawnymi zamachami naruszającymi te dobra (pkt 1), ochrona

bezpieczeństwa i porządku publicznego (pkt 2), inicjowanie i organizowanie działań mających na celu zapobieganie popełnianiu przestępstw i wykroczeń oraz zjawiskom kryminogennym i współdziałanie w tym zakresie z organami państwowymi, samorządowymi i organizacjami społecznymi (pkt 3) oraz wykrywanie przestępstw i wykroczeń oraz ściganie ich sprawców (pkt 4), podkreślić należy, iż w toku prowadzonego postępowania Komendant Główny Policji nie wykazał również w jaki sposób przetwarzanie danych Pana B. G. przyczyniło się do realizacji któregokolwiek z tych zadań, ograniczając się jedynie do lakonicznego stwierdzenia, iż cyt.: „Policja w ramach powyższych uprawnień i obowiązków dokonuje kryminologicznej oceny sprawcy, na podstawie zgromadzonych informacji (danych) o tym sprawcy.”

Ustosunkowując się zaś do argumentacji Komendanta Głównego Policji odnoszącej się do dokonywanej przez Policję oceny kryminalistycznej przydatności danych przetwarzanych w KSIP, wskazać należy, iż zdaniem organu do spraw ochrony danych osobowych, jedynym podmiotem uprawnionym do dokonywania oceny stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu przestępczego jest sąd. To sąd stosując sprawiedliwościowe dyrektywy wymiaru kary dokonuje oceny czynu z punktu widzenia naganności zachowania się sprawcy oraz jego stosunku psychicznego do popełnionego czynu. Nadto wartościując powyższe, sąd analizuje nie tylko stopień społecznej szkodliwości czynu, ale również dyrektywę prewencji indywidualnej biorąc pod uwagę dotychczasowy tryb życia sprawcy, sposób popełnienia czynu i zachowanie się po czynie. W ocenie Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych nie bez znaczenia zatem dla dokonania oceny kryminologicznej Pana B. G. pozostaje okoliczność, iż sąd orzekając w sprawie dokonanego przez niego czynu zabronionego skorzystał z instytucji określonej w art. 107 § 4 Kodeksu karnego, tj. zarządził zatarcie skazania. Podkreślić zatem należy, iż sąd wydając rozstrzygnięcie w takim kształcie dokonał *de facto* oceny kryminologicznej Skarżącego stwierdzając, iż jego wina i społeczna szkodliwość popełnionego czynu nie są znaczne, a jego postawa jako sprawcy nie figurującego w kartotece karnej w innej sprawie, postawa skazanego, który przestrzega porządku prawnego, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. W kontekście powyższego stanowisko Komendanta Głównego Policji, iż przetwarzanie danych Skarżącego w KSIP jest niezbędne w celu prowadzenia „dalszych prognoz kryminologicznych” wydaje się kwestionować niejako stanowisko sądu, który jako organ do tego właściwy, takiej oceny uprzednio dokonał warunkowo umarzając wobec Skarżącego postępowanie karne.

Podkreślić również należy, iż w kwestii przetwarzania danych osobowych przez Policję wypowiedział się Europejski Trybunał Sprawiedliwości, który w wyroku z dnia 4 grudnia 2008 r. (sygn. 30562/04 i 30566/04) stwierdził, iż bezterminowe przechowywanie przez władze danych szczególnie wrażliwych jest niedopuszczalne w demokratycznym społeczeństwie i prowadzi do naruszenia art. 8 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka stanowiącego o prawie do ochrony życia prywatnego. Trybunał wskazał również, że prawo krajowe powinno zawierać odpowiednie mechanizmy ochronne, w celu zapobieżenia takiego wykorzystania informacji osobistych, które naruszałoby art. 8 Konwencji. Trybunał podniósł, iż potrzeba takiej ochrony wzrasta, gdy ma się do czynienia z procesem automatycznego przetwarzania danych, a wykorzystywanie ich do celów policyjnych nie może być usprawiedliwieniem mniejszej ochrony.

Biorąc powyższe pod uwagę stwierdzić należy, że w ocenie Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, nie istnieje obecnie potrzeba przetwarzania w KSIP danych osobowych Pana B. G.. Zatem uznać należy, iż przetwarzanie przez Komendanta Głównego Policji danych osobowych Skarżącego w zakresie danych wprowadzonych w związku z popełnionym przez niego czynem

wypełniającym znamiona przestępstwa określonego w art. 291 § 1 Kodeksu karnego, odbywa z naruszeniem art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych i niezbędne jest nakazanie przywrócenia stanu zgodnego z prawem z tym zakresie. Zaskarżona decyzja zostaje więc uchylona w całości z jednoczesną zmianą treści nakazu w zakresie usunięcia danych osobowych Skarżącego wprowadzonych do zbioru w ramach postępowania karnego prowadzonego w sprawie popełnionego przez Pana B. G. czynu wypełniającego znamiona przestępstwa określonego w art. 291 § 1 k.k..

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych i w zw. z art. 13 § 2, art. 53 § 1 i art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).